

De weg die wij gaan

*(Ter gelegenheid van de 75ste verjaardag van Jan Wessendorp.
Bij zijn schilderij "De weg die wij gaan", 2008)*

Hier heerst de vrucht, daar staat de navelstreng die kleine mensen draagt. Zwaar wegen vragen op een moe getorste spierbouwdoos, verbleekt een kleur. Waar vlees nog zinderen kan, en niet alleen het vlees.

In hoofd, in ruimte en in beeldenstroom claimt leven woord en standplaats voor een naam, een antwoord, een verbintenis.

De huidenmens heeft zich verbonden met zijn scherpe periscoop: wat zich snel opensnijdt, wat ook behoedt voor lek en leed, het instrument dat met vier ogen zowat alles ziet wat niet ontsnappen mag: de zwarte bril die door vermenigvuldiging de horizon ongrijpbaar maakt.

De schaar splijt eenzaamheid en heelt het centrum van de mens, wijst raadsels aan die met waarom, hoezo of waar vandaan beginnen.

Met sleutels worden bloem en pen ontsloten. En achter hoofd en schouders schijnt een vormendiadeem. Een uitweg voor de zondeval, verkend in kartelige, kleien spieren.

Door een web van draden valt het lijf niet uit elkaar, geen hoeken komen los. Het vlees dat rekbaar vlees geworden is, stelt hooggestemde eisen. Hoe beelden vol geduld en vuur de dorst kunnen verhelpen, zo hoopvol kunnen schildersogen zijn. Daar huist een man die staart en zwijgt en zoekt: een man met al wat verre jaren.

Zo wordt de lucht gevuld met fijn alaaam voor ieder uur: een speen, een schroef, een kop, bril of palet. De schilder heerst en wet zijn mes. Het is de schaar die doorgeknipte draden knoopt, die gaten dicht.

De ademstreng. De navelpijp. De puzzelstukken zijn gelijnd om strikt te passen in een mal, te vallen in een plooi van vruchtbaarheid.

Van verf is voor de meester elke kleur wat helend wondvocht is op strak verband. Het beven van de schildershand zal streek na streek vervagen in gedreven koppigheid. Genezen worden letsels door de onbetwiste schaduw van de Grote Schaar. In vitro en bevrijd van alles zijn we toch verbonden met.

Wij snijden open, groeien toe, bijna weer toe, geheel weer toe, als wij de navelstreng geworden zijn van een gekruimelde geschiedenis over ontstaan, ontfermen en verdwalen in.

De man zegt ons: wij gaan de weg. Dat is de weg die wij verkennen, die wij gaan

*Philippe Cailliau
2015*